

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 28. septembra 2016*

„Znamka Evropske unije — Postopek za ugotovitev ničnosti — Besedna znamka Evropske unije
FITNESS — Absolutni razlogi za zavrnitev — Neobstoj razlikovalnega učinka — Opisnost —
Členi 7(1)(b) in (c), 52(1)(a) in 76 Uredbe (ES) št. 207/2009 — Pravili 37(b)(iv) in 50(1) Uredbe (ES)
št. 2868/95 — Dokazi, prvič predloženi pred odborom za pritožbe“

V zadevi T-476/15,

European Food SA s sedežem v Drăgăneștiu (Romunija), ki jo zastopa I. Speciac, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa M. Rajh, agentka,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

Société des produits Nestlé SA s sedežem v Veveyu (Švica), ki jo zastopajo A. Jaeger-Lenz, A. Lambrecht in S. Cobet-Nüse, odvetniki,

zaradi tožbe zoper odločbo četrtega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 19. junija 2015 (zadeva R 2542/2013-4) v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti med družbama European Food in Société des produits Nestlé,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

ob posvetovanju v sestavi S. Frimodt Nielsen, predsednik, A. M. Collins (poročevalec) in V. Valančius, sodniki,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložene 19. avgusta 2015,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je EUIPO v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 27. novembra 2015,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenientka v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 26. novembra 2015,

* Jezik postopka: angleščina.

potem ko v roku treh tednov od vročitve obvestila o koncu pisnega dela postopka glavni stranki nista vložili predloga za opravo obravnave, in na podlagi odločitve, sprejete na podlagi člena 106(3) Poslovnika Splošnega sodišča, da bo o tožbi odločeno brez ustnega dela postopka,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Intervenientka, družba Société des produits Nestlé SA, je 20. novembra 2001 pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1) vložila zahtevo za registracijo znamke Evropske unije.
- 2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je besedni znak FITNESS.
- 3 Proizvodi, za katere je bila zahtevana registracija, spadajo v razrede 29, 30 in 32 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, in za vsakega izmed teh razredov ustrezajo tem opisom:
 - razred 29: „Mleko, smetana, maslo, sir, jogurti in drugi prehrabeni pripravki iz mleka, nadomestki mlečnih živil, jajca, želeji, sadje, zelenjava, proteinski pripravki za človeško prehrano“;
 - razred 30: „Žita in pripravki iz žit; žita, pripravljena za zaužitje; žita za zajtrk; prehrabeni izdelki na osnovi riža ali moka“;
 - razred 32: „Negazirane vode, gazirane vode ali vode z dodanim ogljikovim dioksidom, izvirske vode, mineralne vode, aromatizirane vode, sadne pijače, sadni sokovi, nektarji, limonade, sodavice in druge brezalkoholne pijače, sirupi in drugi pripravki za pripravo sirupov ter drugi pripravki za pripravo pijač“.
- 4 Prijavljena znamka je bila 30. maja 2005 registrirana kot znamka Evropske unije pod številko 2470326 za proizvode zgoraj iz točke 3 (v nadaljevanju: sporna znamka).
- 5 Tožeča stranka, European Food SA, je 2. septembra 2011 vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti sporne znamke na podlagi člena 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s členom 7(1)(b) in (c) navedene uredbe.
- 6 Oddelek za izbris je 18. oktobra 2013 v celoti zavrnil zahtevo za ugotovitev ničnosti.
- 7 Tožeča stranka je 16. decembra 2013 zoper odločbo oddelka za izbris pri EUIPO vložila pritožbo.
- 8 Četrty odbor za pritožbe pri EUIPO je z odločbo z dne 19. junija 2015 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbo zavrnil.
- 9 Odbor za pritožbe je ugotovil, da v postopku za ugotovitev ničnosti dokazno breme v zvezi s tem, da je sporna znamka brez razlikovalnega učinka ali da je opisna v smislu člena 7(1)(b) in (c) Uredbe št. 207/2009, nosi stranka, ki zahteva ugotovitev ničnosti. Dodal je, da je upoštevni datum, na katerega se morajo nanašati dokazi, datum vložitve zahteve za registracijo sporne znamke, to je 20. november 2001. Poleg tega ima po njegovem mnenju upoštevna javnost glede na to, da gre za proizvode, ki so poceni in za široko potrošnjo, nižjo stopnjo pozornosti od povprečne.

- 10 Odbor za pritožbe je v zvezi z domnevno opisnostjo ugotovil, da je bila večina dokazov, ki so bili predloženi pred oddelkom za izbris, iz obdobja po upoštevnem datumu ali pa se nanašala na ozemlje Romunije, preden je ta pristopila k Evropski uniji. Glede kopij iz slovarjev v zvezi s pojmom „fitness“ je ugotovil, da ta pojem leta 2001 z vidika potrošnikov ni pomenil bistvene značilnosti zadevnih proizvodov. Menil je, da je navedeni pojem za zadevne proizvode sugestiv in da izhaja iz ohlapne pomenljivosti. Zato po njegovem mnenju dokazi, ki so bili predloženi oddelku za izbris, niso bili zadostni za ugotovitev opisnosti sporne znamke.
- 11 Odbor za pritožbe je poleg tega kot prepozne zavrnil več dokazov, ki so bili prvič predloženi pred njim, ne da bi jih preučil. V zvezi s tem je po analogiji uporabil pravilo 50(1), tretji pododstavek, Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189) v povezavi s pravilom 37(b)(iv) te uredbe.
- 12 Odbor za pritožbe je prav tako menil, da je pojem „fitness“, ker je po vsebini sugestiv in dvoumen, primeren, da proizvode, na katere se nanaša sporna znamka, označi kot proizvode intervenientke, in jih tako razlikuje od proizvodov drugih podjetij. Zato je ugotovil, da tožeča stranka ni dokazala neobstoja razlikovalnega učinka te znamke.

Predlogi strank

- 13 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano odločbo razveljavi;
 - podredno, spremeni izpodbijano odločbo in sporno znamko razglasi za nično;
 - EUIPO naloži plačilo stroškov.
- 14 EUIPO Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrže kot delno nedopustno in zavrne kot delno neutemeljeno;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 15 Intervenientka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrže kot nedopustno ali jo, podredno, zavrne kot neutemeljeno;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Dopustnost

- 16 Na podlagi člena 173(3) Poslovnika Splošnega sodišča ima intervenient iz odstavkov 1 in 2 enake procesne pravice kot glavne stranke. Podpre lahko predloge glavne stranke ter poda predloge in razloge, ki so glede na tiste, ki jih navajajo glavne stranke, samostojni.
- 17 Intervenientka trdi, da tožba ni dopustna iz formalnih razlogov, pri čemer se sklicuje na kršitev člena 177 Poslovnika. Tožeča stranka naj dejansko ne bi predložila dokaza o svojem pravnem obstoju, niti veljavno izstavljenega pooblastila svojim odvetnikom.

- 18 V zvezi z dokazom pravnega obstoja zadostuje ugotoviti, da je tožeča stranka s tožbo predložila izpisek iz sodnega registra, kot se to zahteva s členom 177(4) Poslovnika. V nasprotju s trditvami intervenientke se s to določbo namreč ne zahteva, da bi moral izpisek vsebovati več navedb.
- 19 V zvezi s pooblastilom je treba poudariti, prvič, da člen 51(3) Poslovnika, ki se uporabi v obravnavanem primeru, drugače kakor člen 44(5)(b) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 več ne zahteva dokaza, da je odvetnika pooblastila za to pooblaščen oseba. Drugič, ugotoviti je treba, da je v nasprotju s trditvami intervenientke v pooblastilu imensko določena oseba, ki je tožbo podpisala kot odvetnik, to je I. Speciac. Tretjič, v zvezi s tem, da tožeča stranka ni posodobila seznama prilog, tako da bi ta zajemal pooblastilo, zadostuje poudariti, da morebitna kršitev točke 97 Praktičnih določb za izvajanje Poslovnika Splošnega sodišča z dne 20. maja 2015 (UL 2015, L 152, str. 1) ne pomeni, da tožba ni dopustna. Četrto, nasprotno od trditev intervenientke, iz Poslovnika ne izhajajo, da mora biti dokaz o pooblastilu odvetnika, ki je podpisal tožbo, sestavljen pred vložitvijo te tožbe. Nasprotno, ker je na podlagi člena 51(4) Poslovnika to nepravilnost mogoče odpraviti, nič ne nasprotuje temu, da se dokument, ki potrjuje obstoj pooblastila, sestavi po vložitvi tožbe (glej v tem smislu sodbo z dne 4. februarja 2015, KSR/UUNT – Lampenwelt (Moon), T-374/13, neobjavljena, EU:T:2015:69, točke od 11 do 13).
- 20 Glede na navedeno je treba zavriniti trditve intervenientke v zvezi s tem, da tožba ni dopustna iz formalnih razlogov.

Vsebinska presoja

- 21 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja tri tožbene razloge, ki se nanašajo, prvič, na zavrnitev upoštevanja dokazov, ki so bili prvič predloženi pred odborom za pritožbe, drugič, na opisnost sporne znamke, in, tretjič, na neobstoj razlikovalnega učinka navedene znamke.

Prvi tožbeni razlog: zavrnitev upoštevanja dokazov, ki so bili prvič predloženi pred odborom za pritožbe

– Trditve strank

- 22 Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom zatrjuje, da je EUIPO, s tem ko je zavrnil upoštevanje dokazov, ki so bili prvič predloženi pred odborom za pritožbe, kršil člen 76 Uredbe št. 207/2009 v povezavi s praviloma 37(b)(iv) in 50(1) Uredbe št. 2868/95.
- 23 Prvič, tožeča stranka zatrjuje, da mora EUIPO v skladu s členom 76 Uredbe št. 207/2009 v zadevah, ki se nanašajo na absolutne razloge za ničnost, po uradni dolžnosti preveriti dejstva. EUIPO po njenem mnenju v obravnavanem primeru ni samo opustil takega preverjanja, ki se opravi po uradni dolžnosti, temveč je tudi napačno zavrnil upoštevanje dokazov, ki jih je predložila.
- 24 Drugič, tožeča stranka poudarja, da pravilo 37(b)(iv) Uredbe št. 2868/95 stranki, ki zahteva ugotovitev ničnosti, ne preprečuje, da predloži dodatne dokaze pred odborom za pritožbe.
- 25 Tretjič, tožeča stranka zatrjuje, da je iz besedila pravila 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95 jasno razvidno, da se ta določba nanaša na postopke z ugovorom. Podredno, če se predpostavi, da se navedena določba v obravnavanem primeru uporabi, meni, da bi EUIPO moral upoštevati zadevne dokaze, ker je z njimi dopolnila dokaze, ki jih je pred tem predložila pred oddelkom za izbris.

- 26 Po mnenju EUIPO pravilo 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95 določa, da odbor za pritožbe preizkus pritožbe omeji na dejstva in dokaze, ki so bili predloženi v rokih, določenih na prvi stopnji. Odbor za pritožbe naj bi v skladu s to določbo imel diskrecijsko pravico, da odloči, ali je treba upoštevati nova ali dodatna dejstva in dokaze, ki niso bili predloženi v rokih, ki jih je določil ali navedel oddelek za ugovore.
- 27 EUIPO poleg tega poudarja, da pravilo 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95 ne pomeni odstopanja od člena 76(2) Uredbe št. 207/2009, v skladu s katerim ima diskrecijsko pravico za sprejetje ali zavrnitev dokazov, ki niso bili predloženi v ustreznem roku. Stranke zato naj ne bi imele brezpogojne pravice do tega, da EUIPO upošteva prepozno predložena dejstva ali dokaze.
- 28 Odbor za pritožbe naj bi v obravnavanem primeru ob uveljavitvi diskrecijske pravice menil, da se dokazi, predloženi po izteku roka, na katerega se navezuje pravilo 37(b)(iv) Uredbe št. 2868/95, ne morejo upoštevati. EUIPO v zvezi s tem poudarja, da je šlo za prve dokaze, ki so bili predloženi v zvezi z upoštevним datumom, to je datumom vložitve zahteve za registracijo. Poleg tega zatrjuje, da je imela tožeča stranka, ker za sprožitev postopka za ugotovitev ničnosti ni določen rok, čas, da zbere upoštevne dokaze in jih predloži oddelku za izbris. Dodaja, da tožeča stranka ni navedla, zakaj je bilo mogoče zadevne dokaze predložiti šele na stopnji pred odborom za pritožbe.
- 29 EUIPO nazadnje poudarja, da v okviru postopka za ugotovitev ničnosti, tudi kadar se ta nanaša na absolutne razloge za ničnost, ni zavezan po uradni dolžnosti preveriti dejstev.
- 30 Intervenientka najprej zatrjuje, da se s pravilom 37(b)(iv) Uredbe št. 2868/95 stranki, ki zahteva ugotovitev ničnosti, nalaga, da dokaze v utemeljitev navedenih razlogov za ničnost predloži že ob prvotni zahtevi za ugotovitev ničnosti. Dalje zatrjuje, da obveznost EUIPO, da po uradni dolžnosti preveri dejstva, v skladu s členom 76(1) Uredbe št. 207/2009 velja v postopku registracije in ne v postopku za ugotovitev ničnosti. Nazadnje meni, da se je odbor za pritožbe za zavrnitev zadevnih prepoznih dokazov pravilno skliceval na diskrecijsko pravico, ki mu je priznana s členom 76(2) Uredbe št. 207/2009 in pravilom 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95.

– Presoja Splošnega sodišča

- 31 V skladu z ustaljeno sodno prakso se z absolutnimi razlogi za zavrnitev registracije, naštetimi v členu 7(1) Uredbe št. 207/2009, uresničuje cilj v splošnem interesu (glej v tem smislu sodbi z dne 6. marca 2014, Pi-Design in drugi/Yoshida Metal Industry, od C-337/12 P do C-340/12 P, neobjavljena, EU:C:2014:129, točka 44, in z dne 29. aprila 2004, Henkel/UUNT, C-456/01 P in C-457/01 P, EU:C:2004:258, točka 45). Poleg tega splošni interes, na katerem temelji vsak od teh razlogov za zavrnitev, lahko in celo mora odražati različne ugotovitve glede na zadevni razlog za zavrnitev (sodba z dne 29. aprila 2004, Henkel/UUNT, C-456/01 P in C-457/01 P, EU:C:2004:258, točka 46).
- 32 S členom 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009 se uresničuje splošni interes zagotoviti potrošniku istovetnost izvora proizvoda ali storitve, ki ju znamka označuje, s tem, da se mu omogoči, da ta proizvod ali storitev brez morebitne zmede razlikuje od proizvoda ali storitve, ki izvira od drugod (glej v tem smislu sodbi z dne 29. aprila 2004, Henkel/UUNT, C-456/01 P in C-457/01 P, EU:C:2004:258, točka 48, in z dne 14. julija 2014, NIIT Insurance Technologies/UUNT (SUBSCRIBE), T-404/13, neobjavljena, EU:T:2014:645, točka 57).
- 33 Namen člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 je zagotoviti, da lahko znake, ki opisujejo eno ali več značilnosti proizvodov ali storitev in za katere je bila zahtevana registracija kot znamke, vsi gospodarski subjekti, ki ponujajo take proizvode ali storitve, uporabljajo svobodno (sodbe z dne 10. julija 2014, BSH/UUNT, C-126/13 P, neobjavljena, EU:C:2014:2065, točka 19; z dne 12. aprila 2011, Euro-Information/UUNT (EURO AUTOMATIC PAYMENT), T-28/10, EU:T:2011:158, točka 44, in

z dne 12. aprila 2016, Choice/EUIPO (Choice chocolate & ice cream), T-361/15, neobjavljena, EU:T:2016:214, točka 13). Registracija opisnega znaka kot znamke namreč ne bi bila združljiva s sistemom neizkrivljene konkurence, zlasti ker bi lahko omogočila nezakonito konkurenčno prednost v korist samo enega gospodarskega subjekta.

- 34 V zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev iz člena 8 Uredbe št. 207/2009 iz sistematike navedene uredbe in besedila navedene določbe izhaja, da je njen namen urediti morebitne spore v zvezi z znamko, katere registracija se zahteva, in pravicami imetnika prejšnje znamke, na primer kadar so zadevne znamke in proizvodi enaki ali kadar so podobni in obstaja verjetnost zmede. Interes, katerega varstvo se lahko zagotovi v skladu z navedenim členom, je torej predvsem zaseben, tudi če se z njim hkrati varuje nek javni interes, kot je izogibanje verjetnosti zmede potrošnikov.
- 35 Te ugotovitve imajo štiri posledice, ki so navedene v nadaljevanju.
- 36 Prvič, čeprav lahko tretje osebe EUIPO posredujejo pisna stališča v zvezi z razlogi, iz katerih bi bilo treba v skladu s členom 7 Uredbe št. 207/2009 po uradni dolžnosti zavrniti registracijo, je v členu 40 navedene uredbe pojasnjeno, da ne postanejo stranke v postopku pred EUIPO. Nasprotno pa je iz členov 41 in 42 te uredbe razvidno, da sta prijavitelj znamke in imetnik prejšnje znamke, ki je vložil ugovor, stranki v postopku z ugovorom.
- 37 S sodno prakso je bilo potrjeno, da je postopek z ugovorom postopek *inter partes* (glej v tem smislu sodbi z dne 22. junija 2004, Ruiz-Picasso in drugi/UUNT – DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, EU:T:2004:189, točka 31, in z dne 4. februarja 2013, Marszałkowski/UUNT – Mar-Ko Fleischwaren (WALICHNOWY MARKO), T-159/11, neobjavljena, EU:T:2013:56, točka 48), zaradi česar je treba v celoti spoštovati načelo kontradiktornosti in enakosti orožij med strankami (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2006, DEF-TEC Defense Technology/UUNT – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-6/05, EU:T:2006:241, točka 43). Spomniti je treba, da v takem postopku ugodnost, odobrena eni od strank, pomeni neugodnost za drugo, zaradi česar mora EUIPO skrbeti, da do vsake od strank ostane nepristranski (sodba z dne 12. decembra 2007, K & L Ruppert Stiftung/UUNT – Lopes de Almeida Cunha in drugi (CORPO livre), T-86/05, EU:T:2007:379, točka 21).
- 38 Drugič in brez poseganja v člen 75 Uredbe št. 207/2009, v skladu s katerim lahko odločbe EUIPO temeljijo le na razlogih, na katere so imele stranke priložnost podati pripombe, EUIPO preveri absolutne razloge za zavrnitev registracije po uradni dolžnosti. Ob upoštevanju načela funkcionalne kontinuitete EUIPO so odbori za pritožbe pristojni za prevzem preizkusa zahteve za registracijo z vidika vseh absolutnih razlogov za zavrnitev, naštetih v členu 7 navedene uredbe, ne da bi bili omejeni z obrazložitvijo preizkuševalca. Zato lahko ob upoštevanju pravice do obrambe po uradni dolžnosti uveljavijo nove absolutne razloge za zavrnitev registracije (glej v tem smislu sodbi z dne 8. julija 1999, Procter & Gamble/UUNT (BABY-DRY), T-163/98, EU:T:1999:145, točki 38 in 43, in z dne 16. februarja 2000, Procter & Gamble/UUNT (Oblika mila), T-122/99, EU:T:2000:39, točke od 26 do 28).
- 39 Nasprotno pa je iz členov 8 in 76(1), *in fine*, Uredbe št. 207/2009 razvidno, da se relativni razlogi za zavrnitev preverijo le na ugovor imetnika prejšnje znamke, zaradi česar jih EUIPO ne more uveljaviti po uradni dolžnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 23. septembra 2003, Henkel/UUNT – LHS (UK) (KLEENCARE), T-308/01, EU:T:2003:241, točka 32).
- 40 Tretjič, v skladu s členom 76(1) Uredbe št. 207/2009 morajo preizkuševalci in po potrebi odbori za pritožbe pri EUIPO pri preverjanju absolutnih razlogov za zavrnitev po uradni dolžnosti preveriti dejstva, da bi ugotovili, ali je pri znamki, katere registracija se zahteva, podan kateri od razlogov za zavrnitev registracije, naštetih v členu 7 te uredbe. Iz tega izhaja, da morajo pristojni organi EUIPO po uradni dolžnosti preveriti upoštevana dejstva, ki bi jih lahko privedla do uporabe absolutnega razloga za zavrnitev, in da lahko svoje odločbe utemeljijo z dejstvi, ki jih stranka, ki je zahtevala registracijo, ni

navedla (glej v tem smislu sodbo z dne 13. septembra 2013, Fürstlich Castell'sches Domänenamt/UUNT – Castel Frères (CASTEL), T-320/10, EU:T:2013:424, točka 26 in navedena sodna praksa, in sklep z dne 23. novembra 2015, Actega Terra/UUNT – Heidelberger Druckmaschinen (FoodSafe), T-766/14, neobjavljen, EU:T:2015:913, točka 31).

- 41 Kadar gre za postopek, ki se nanaša na relativni razlog za zavrnitev, pa lahko EUIPO svojo odločbo utemelji le z dejstvi in dokazi, ki so jih predložile stranke (glej v tem smislu sodbo z dne 23. septembra 2003, KLEENCARE, T-308/01, EU:T:2003:241, točka 32). Vendar omejitev dejanske podlage preizkusa, ki jo izvede odbor za pritožbe, ne izključuje, da ta odbor upošteva splošno znana dejstva, to je dejstva, ki jih lahko pozna vsak ali jih je mogoče poznati iz splošno dostopnih virov (sodba z dne 1. junija 2016, Wolf Oil/EUIPO - SCT Lubricants (CHEMPIOIL), T-34/15, neobjavljena, EU:T:2016:330, točka 64). Poleg tega v skladu s pravilom 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95, odbor za pritožbe, kadar je pritožba vložena zoper odločbo oddelka za ugovore, omeji preizkus pritožbe na dejstva in dokaze, predložene v rokih, ki jih določi ali navede oddelek za ugovore, razen če meni, da je treba dodatna in dopolnilna dejstva in dokaze upoštevati v skladu s členom 76(2) Uredbe št. 207/2009 (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2007, UUNT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, točke 44, 48 in 64).
- 42 Sodišče je namreč v sodbi z dne 13. marca 2007 UUNT/Kaul (C-29/05 P, EU:C:2007:162), ki se nanaša na postopek z ugovorom in ne na zahtevo za ugotovitev ničnosti iz absolutnega razloga za zavrnitev, ugotovilo, da odbor za pritožbe ni bil zavezan upoštevati dejstev in dokazov, ki jih je stranka, ki je vložila ugovor, prvič predložila v fazi pritožbe pred odborom za pritožbe. Ta rešitev je v skladu s pravilom 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95, ki je bilo uvedeno z Uredbo Komisije (ES) št. 1041/2005 z dne 29. junija 2005 o spremembi Uredbe (ES) št. 2868/95 (UL 2005, L 172, str. 4), in se je uporabila za odločbo odbora za pritožbe, ki je bila izdana v postopku z ugovorom pred spremembo navedenega pravila.
- 43 Četrtrič, spomniti je treba, da je z ureditvijo iz Uredbe št. 207/2009 določen nadzor pred registracijo v okviru preverjanja *ex parte* za absolutne razloge za zavrnitev in v postopku z ugovorom *inter partes* za relativne razloge za zavrnitev (glej zgoraj) ter naknadni nadzor v postopku za ugotovitev ničnosti za absolutne in relativne razloge za zavrnitev.
- 44 Obravnavani spor se nanaša na zahtevo za ugotovitev ničnosti iz absolutnih razlogov za zavrnitev, vloženo na podlagi člena 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s členom 7(1)(b) in (c) navedene uredbe. Splošno sodišče mora zato preučiti, ali se je treba pri tem postopku zlasti glede vprašanj v zvezi z dokazi zgledovati po postopku preverjanja absolutnih razlogov za zavrnitev zahteve za registracijo ali po postopku z ugovorom iz relativnih razlogov za zavrnitev. V zvezi s tem je na eni strani koristno poudariti, da člen 52(1)(a) navedene uredbe izrecno napotuje na člen 7 te uredbe. Na drugi strani ni mogoče spregledati, da člen 52(1) iste uredbe določa, da se postopek za ugotovitev ničnosti, enako kot postopek z ugovorom, začne na podlagi zahteve stranke.
- 45 Prvi tožbeni razlog je treba preučiti glede na navedene ugotovitve. Za ta namen je treba pojasniti, da je odbor za pritožbe v točkah 40 in 41 izpodbijane odločbe ugotovil, da so bili zadevni dokazi prvič predloženi pred njim in da so bili zato predloženi prepozno. Odbor za pritožbe je v teh okoliščinah ob izvrševanju diskrecijske pravice odločil, da teh dokazov ne bo upošteval.
- 46 Prvič, kot je bilo opozorjeno zgoraj v točki 40, iz člena 76(1) Uredbe št. 207/2009 izhaja, da morajo odbori za pritožbe pri EUIPO pri preverjanju absolutnih razlogov za zavrnitev po uradni dolžnosti preveriti dejstva, da bi ugotovili, ali je pri znamki, katere registracija se zahteva, podan kateri od razlogov za zavrnitev registracije, naveden v členu 7 te uredbe.
- 47 Vendar EUIPO v postopku za ugotovitev ničnosti ni mogoče naložiti, naj ponovno po uradni dolžnosti preveri upoštevna dejstva, ki bi ga lahko privedla do uporabe absolutnih razlogov za zavrnitev, kar je že storil preizkuševalec. Iz določb členov 52 in 55 Uredbe št. 207/2009 je razvidno, da se znamka

Evropske unije šteje za veljavno, dokler je EUIPO na podlagi postopka za ugotovitev ničnosti ne razglasi za nično. Velja torej domneva njene veljavnosti, ki je logična posledica nadzora, ki ga EUIPO izvaja v okviru preizkusa zahteve za registracijo (sodba z dne 13. septembra 2013, CASTEL, T-320/10, EU:T:2013:424, točka 27, in sklep z dne 23. novembra 2015, FoodSafe, T-766/14, neobjavljen, EU:T:2015:913, točka 32).

- 48 Ta domneva veljavnosti obveznost EUIPO iz člena 76(1) Uredbe št. 207/2009, da po uradni dolžnosti preveri upoštevana dejstva, ki bi ga lahko privedla do uporabe absolutnih razlogov za zavrnitev, omejuje na preizkus prijave znamke Evropske unije, ki ga opravijo preizkuševalci EUIPO in v primeru pritožbe odbori za pritožbe med postopkom registracije navedene znamke. Ker v okviru postopka za ugotovitev ničnosti velja domneva veljavnosti registrirane znamke Evropske unije, mora oseba, ki je vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti, pred EUIPO navesti konkretne okoliščine, ki bi omajale njeno veljavnost (sodba z dne 13. septembra 2013, CASTEL, T-320/10, EU:T:2013:424, točka 28, in sklep z dne 23. novembra 2015, FoodSafe, T-766/14, neobjavljen, EU:T:2015:913, točka 33).
- 49 Iz navedenega izhaja, da odbor za pritožbe v postopku za ugotovitev ničnosti v nasprotju s trditvami tožeče stranke ni bil dolžan po uradni dolžnosti preveriti upoštevanih dejstev, ki bi ga lahko privedla do uporabe absolutnih razlogov za zavrnitev iz člena 7(1)(b) in (c) Uredbe št. 207/2009.
- 50 Drugič, čeprav v obravnavanem primeru ni obveznosti preveriti dejstva po uradni dolžnosti, je treba preučiti, ali je odbor za pritožbe lahko štel, da so bili dokazi, ki jih je tožeča stranka prvič predložila pred njim, predloženi prepozno, kot to zatrjuje EUIPO.
- 51 V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 76(2) Uredbe št. 207/2009 določa, da EUIPO lahko odloči, da ne upošteva dejstev, na katera se stranke niso sklicevale, ali dokazov, ki jih niso predložile v ustreznem roku.
- 52 Iz tega izhaja, da ima EUIPO diskrecijsko pravico, da upošteva nekatere dokaze, izključno kadar so bili predloženi prepozno. Če pa so bili ti dokazi predloženi pravočasno, s to določbo EUIPO ni nikakor priznana diskrecijska pravica, da jih ne bi upošteval (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2007, UUNT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, točke od 41 do 43 in 63).
- 53 Zato je treba ugotoviti, ali je treba iz razlogov, navedenih zgoraj v točkah 36, 38, 40 in 43, za dokaze, ki so bili prvič predloženi pred odborom za pritožbe za namen postopka za ugotovitev ničnosti iz absolutnega razloga, šteti, da niso bili predloženi v ustreznem roku in zato prepozno (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2007, UUNT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, točka 49).
- 54 EUIPO se v zvezi z obstojem roka za predložitev dokazov sklicuje na pravilo 37(b)(iv) Uredbe št. 2868/95, v skladu s katerim zahteva za ugotovitev ničnosti znamke Evropske unije, vložena pri njem, kar zadeva razloge, na katerih temelji zahteva, vsebuje navedbo dejstev, dokazov in navedb, predloženih v podporo tem razlogom.
- 55 V nasprotju s trditvami EUIPO iz pravila 37(b)(iv) Uredbe št. 2868/95 nikakor ne izhaja, da mora odbor za pritožbe šteti dokaze, ki niso bili predloženi pred oddelkom za izbris, kot prepozne. Navedeno pravilo je namreč omejeno na pojasnilo, da mora zahteva za ugotovitev ničnosti zajemati dokaze, na katerih temelji. Iz tega sledi, da ne pomeni, da je treba vsak dokaz, predložen po vložitvi zahteve za ugotovitev ničnosti bodisi pred oddelkom za izbris bodisi pred odborom za pritožbe, šteti kot prepozno.
- 56 Ugotoviti je treba tudi, da uredbi št. 207/2009 in 2868/95 drugače kakor nekatere določbe, s katerimi so urejeni roki in posledice njihovega nespoštovanja, ki veljajo za postopek z ugovorom (pravila 19(1), 20(1) in 22(2) Uredbe št. 2868/95; glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, New Yorker SHK Jeans/UUNT, C-621/11 P, EU:C:2013:484, točke od 25 do 28), za razveljavitev (pravilo 40(5), iste uredbe; glej v tem smislu sodbo z dne 26. septembra 2013, Centrotherm Systemtechnik/UUNT in

- centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, točke od 80 do 82) in za ničnost iz relativnih razlogov za zavrnitev (pravilo 40(6) navedene uredbe; glej v tem smislu sodbo z dne 18. novembra 2015, Menelaus/UUNT – Garcia Mahiques (VIGOR), T-361/13, neobjavljena, EU:T:2015:859, točki 51 in 52), ne vsebujeta nobene določbe o roku za predložitev dokazov v postopku za ugotovitev ničnosti iz absolutnega razloga za zavrnitev.
- 57 Poleg tega je treba opozoriti na obstoj funkcionalne kontinuitete enot EUIPO, ki odločajo na prvi stopnji, kot so na eni strani preizkuševalec, oddelki za ugovore in oddelki za izbris ter na drugi odbori za pritožbe (glej v tem smislu sodbi z dne 23. septembra 2003, KLEENCARE, T-308/01, EU:T:2003:241, točka 25, in z dne 11. julija 2006, Caviar Anzali/UUNT – Novomarket (Asetra), T-252/04, EU:T:2006:199, točka 30).
- 58 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da člen 76 Uredbe št. 207/2009 v povezavi s pravilom 37(b)(iv) Uredbe št. 2868/95 ne pomeni, da je odbor za pritožbe zavezan dokazati, ki so bili prvič predloženi pred njim, v postopku za ugotovitev ničnosti iz absolutnega razloga za zavrnitev šteti za prepozne.
- 59 Tretjič, EUIPO zatrjuje, da se pravilo 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95 po analogiji uporabi v obravnavanem primeru.
- 60 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se ob upoštevanju besedila pravila 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95 to pravilo izrecno nanaša na postopek s pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore v zvezi absolutnim razlogom za zavrnitev in ne na postopek s pritožbo zoper odločbo oddelka za izbris v zvezi z absolutnim razlogom za zavrnitev.
- 61 Poleg tega je v skladu s sodno prakso, čeprav prvi pododstavek pravila 50(1) Uredbe št. 2868/95 določa načelo, v skladu s katerim se določbe v zvezi s postopkom na oddelku, ki je sprejel sporno odločbo, smiselno uporabljajo v pritožbenem postopku, tretji pododstavek te določbe posebno pravilo, ki od tega načela odstopa. To posebno pravilo je lastno pritožbenemu postopku zoper odločbo oddelka za ugovore in natančneje določa ureditev pred odborom za pritožbe glede dejstev in dokazov, predloženih po izteku rokov, določenih ali navedenih na prvi stopnji (sodba z dne 3. oktobra 2013, Rintisch/UUNT, C-120/12 P, EU:C:2013:638, točka 28).
- 62 Kot je bilo navedeno zgoraj v točki 42, je bilo to posebno pravilo v Uredbo št. 2868/95 vneseno s spremembo te uredbe z Uredbo št. 1041/2005, katere namen je v skladu z uvodno izjavo 7 razjasniti pravne posledice postopkovnih pomanjkljivosti, ki nastajajo v postopkih z ugovori. Ta ugotovitev potrjuje, da je treba posledice zamude, ugotovljene pri predložitvi dokazov pred oddelkom za ugovore, pred odborom za pritožbe ugotavljati na podlagi navedenega pravila (sodba z dne 3. oktobra 2013, Rintisch/UUNT, C-120/12 P, EU:C:2013:638, točka 30).
- 63 Navesti je treba, da prav tako kot relativne razloge za zavrnitev registracije v postopku z ugovorom EUIPO preizkusi relativne razloge za ničnost le na zahtevo imetnika zadevne prejšnje znamke. Zato za postopek za ugotovitev ničnosti v zvezi z relativnim razlogom za ničnost načeloma veljajo ista načela kot za postopek z ugovorom (sodba z dne 25. maja 2005, TeleTech Holdings/UUNT – Teletech International (TELETECH GLOBAL VENTURES), T-288/03, EU:T:2005:177, točka 65).
- 64 Prvi tožbeni razlog se nanaša na postopek za ugotovitev ničnosti iz absolutnih razlogov za zavrnitev, ki se razlikujejo od relativnih razlogov za zavrnitev. Postopek za ugotovitev ničnosti iz absolutnih razlogov za zavrnitev se v skladu s členom 52(1) Uredbe št. 207/2009 sicer res začne na predlog stranke. Vendar člen 52(1)(a) navedene uredbe napotuje neposredno na razloge za zavrnitev, določene v členu 7 te uredbe, s katerimi se, kot je bilo navedeno zgoraj v točkah od 31 do 33, uresničujejo cilji v splošnem interesu. Dodati je treba, da je treba te preudarke v zvezi s splošnim interesom, ki izhajajo iz člena 7 iste uredbe, upoštevati tudi v postopku za ugotovitev ničnosti iz absolutnih razlogov za zavrnitev (glej v tem smislu sklep z dne 30. aprila 2015, Castel Frères/UUNT, C-622/13 P, neobjavljen,

EU:C:2015:297, točke 41 in od 43 do 45). Poleg tega je treba opozoriti, da je namen postopka za ugotovitev ničnosti iz absolutnih razlogov za zavrnitev zlasti omogočiti EUIPO, da znova preuči veljavnost registracije znamke in da sprejme stališče, ki bi ga v okoliščinah primera moral sprejeti po uradni dolžnosti na podlagi člena 37 zadevne uredbe (glej v tem smislu sklep z dne 30. aprila 2015, Castel Frères/UUNT, C-622/13 P, neobjavljen, EU:C:2015:297, točka 42). Uporaba pravila 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95 po analogiji za postopek za ugotovitev ničnosti iz absolutnih razlogov bi zato bila v nasprotju s splošnim interesom, ki se uresničuje z določbami člena 7 Uredbe št. 207/2009.

- 65 Niti besedilo pravila 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95, ki je odraz izrecne volje zakonodajalca Unije, niti narava in namen postopka za ugotovitev ničnosti iz absolutnih razlogov za zavrnitev torej ne omogočajo uporabe navedenega pravila po analogiji. EUIPO se je zato v obravnavanem primeru nepravilno skliceval na to določbo.
- 66 Iz navedenega izhaja, da je odbor za pritožbe, s tem ko je ugotovil, da se dokazov, ki jih je tožeča stranka prvič predložila pred njim, ne sme upoštevati, ker so bili predloženi prepozno, napačno uporabil pravo.
- 67 Vendar je treba preučiti posledice, ki jih je treba izpeljati iz te napačne uporabe prava. V skladu z ustaljeno sodno prakso kršitev postopka povzroči delno ali celotno razveljavitev odločbe, le če se ugotovi, da bi bila izpodbijana odločba brez te kršitve vsebinsko drugačna (sodbi z dne 10. julija 2006, La Baronia de Turis/UUNT – Baron Philippe de Rothschild (LA BARONNIE), T-323/03, EU:T:2006:197, točka 69, in z dne 11. julija 2006, Asetra, T-252/04, EU:T:2006:199, točka 45).
- 68 V obravnavanem primeru ni mogoče izključiti, da bi lahko bili dokazi, katerih upoštevanje je odbor za pritožbe neupravičeno zavrnil, taki, da bi se zaradi njih spremenila vsebina izpodbijane odločbe, saj gre za prve dokaze, ki so bili predloženi v zvezi z upoštevnim datumom, to je datumom vložitve zahteve za registracijo (glej zgoraj točko 28). Vendar v zvezi s tem ni naloga Splošnega sodišča, da namesto EUIPO presodi zadevne elemente (sodbi z dne 10. julija 2006, LA BARONNIE, T-323/03, EU:T:2006:197, točka 70, in z dne 11. julija 2006, Asetra, T-252/04, EU:T:2006:199, točka 46).
- 69 Prvi tožbeni razlog je treba zato sprejeti in izpodbijano odločbo razveljaviti.

Drugi in tretji tožbeni razlog v zvezi z opisnostjo sporne znamke in neobstojem razlikovalnega učinka ter drugi del predlogov v zvezi s spremembo izpodbijane odločbe in razglasitvijo sporne znamke za nično

- 70 Kot izhaja iz preučitve prvega tožbenega razloga Splošnemu sodišču ni treba preučiti drugega in tretjega tožbenega razloga v zvezi z domnevno opisnostjo sporne znamke in domnevnim neobstojem razlikovalnega učinka sporne znamke. Ker je bilo ugodeno predlogu za razveljavitev izpodbijane odločbe, ki je bil glavni predlog, poleg tega ni treba odločati o drugem delu predlogov v zvezi s spremembo izpodbijane odločbe in razglasitvijo sporne znamke za nično, ki ga je tožeča stranka navedla podredno in katerega dopustnost EUIPO delno izpodbija.

Stroški

- 71 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker EUIPO ni uspel, se mu v skladu s predlogi tožeče stranke naloži, da nosi svoje stroške in stroške tožeče stranke.
- 72 V skladu s členom 138(3) Poslovnika lahko Splošno sodišče intervenientu, ki ni eden od subjektov iz odstavkov 1 in 2, naloži, da nosi svoje stroške. V obravnavanem primeru je treba intervenientki naložiti, da nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

- 1. Odločba četrtega odbora Urada Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) z dne 19. junija 2015 (zadeva R 2542/2013-4) v zvezi z postopkom za ugotovitev ničnosti med družbama European Food SA in Société des produits Nestlé SA se razveljavi.**
- 2. EUIPO nosi svoje stroške in stroške družbe European Food.**
- 3. Družba Société des produits Nestlé nosi svoje stroške.**

S. Frimodt Nielsen

A. M. Collins

V. Valančius

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 28. septembra 2016.

Podpisi